

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

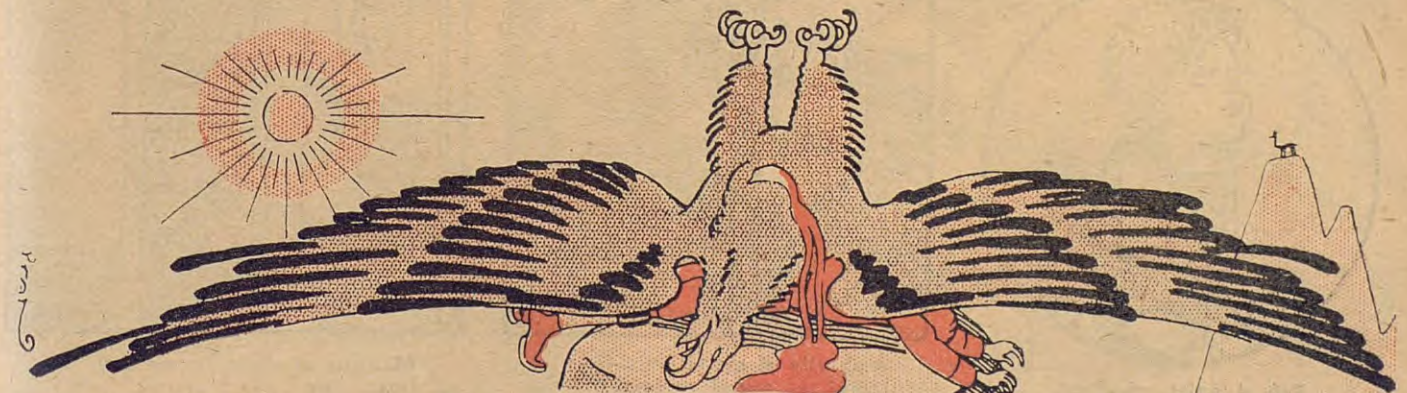

Caçador com aquell no n'hi havia cap més en tota l'encontrada, car havia batut diferents vegades el «record» de la cacera d'àligues de grans tamany, essent l'admiració de propis i estranys.

Tenia un cop d'ull infal·lible i coneixia pam per pam els punts més estratègics del seu muntanyós país. La seva èpica presència en els cimals més arriscats era un veritable pànic per les ferèstegues aus de rapinya.

Un dia veié al lluny, en l'horitzó, un superb ocell; de seguida li apuntà la terrible arma i anà, amb la punta del canó, seguint el vol vertiginós d'allò que resultà ésser el més bell exemplar que mai hagués tingut davant seu.

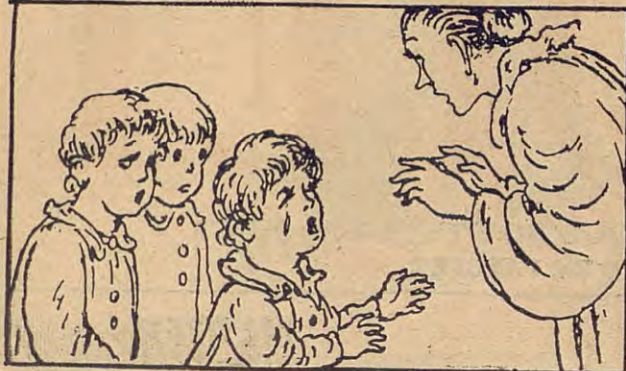
Verament era un aligot de descomunals magnituds. Quan el nostre caçador el tingué a damunt mateix, disparà amb aquella seguretat seva que infal·liblement posava la bala allà on havia posat l'ull, i l'au morí de mort fulminant.

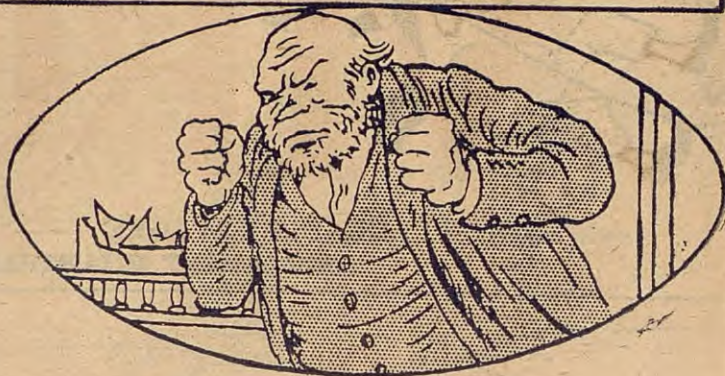
Tant, que ni pogué donar un cop d'ala més i caigué aplomada sobre aquell caçador—que acabava de batre una vegada més el «record» de la cacera d'àligues de grans tamany—deixant-lo fet una coca. Morí, però, satisfet, al pensar l'enveja que tindrien els seus contrincants que mai havien pogut cobrar peces tan ufaneses.

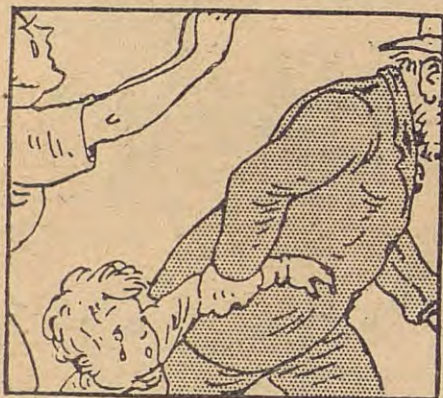
- LA PESSETA D'EN CISQUET -

En Quico, boi fent brometa, s'ha empassat una pesseta.

Son pare és molt agarrat i en queda tan empipat

Que amb en Quico de la mà al metge se'n va buscà.

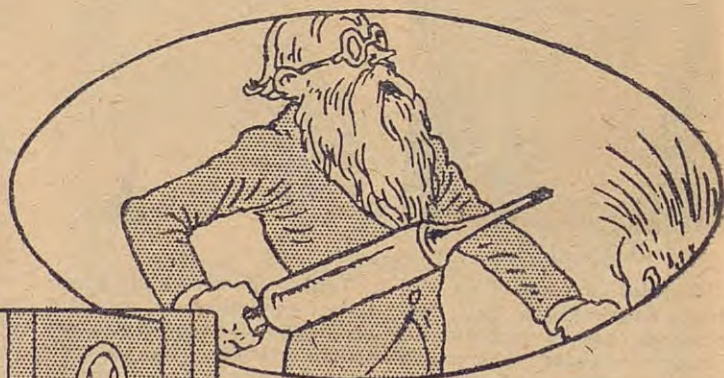
«Veiam: com se l'ha empassada, en plata o descanviada?»

Quan es posa a receptor tots arrenquen a plorar.

Fins que el doctor diu: «Prou murga; primer provarem la purga»

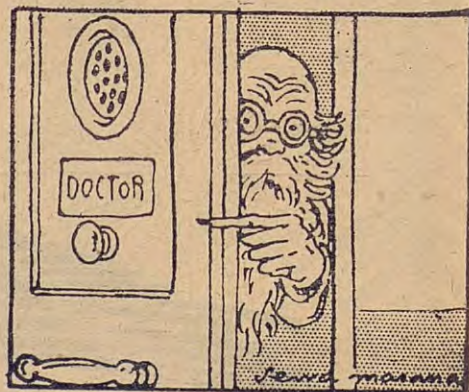
! després, si no va bé, ja sé jo el que tinc de fé!»

Prò el noiét, obedient, fa la «páfia diligent».

Amb ella el metge ha cobrat i així tot queda arreglat.

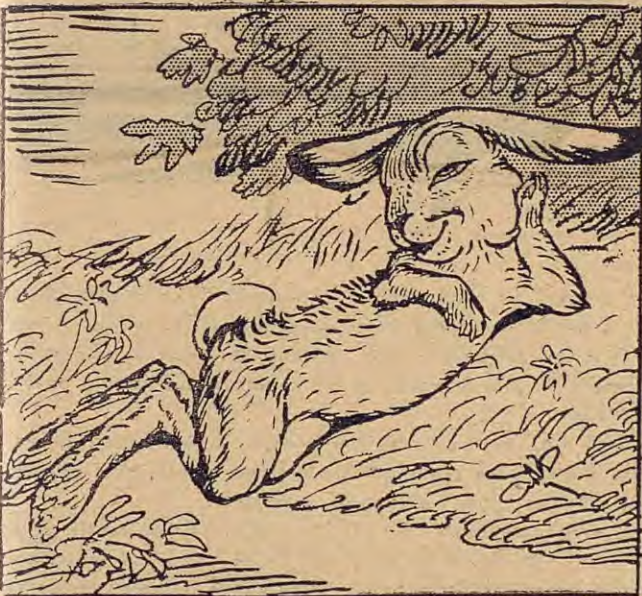
Mai que et vegis en eix cas, lector, aquí em trobaràs.

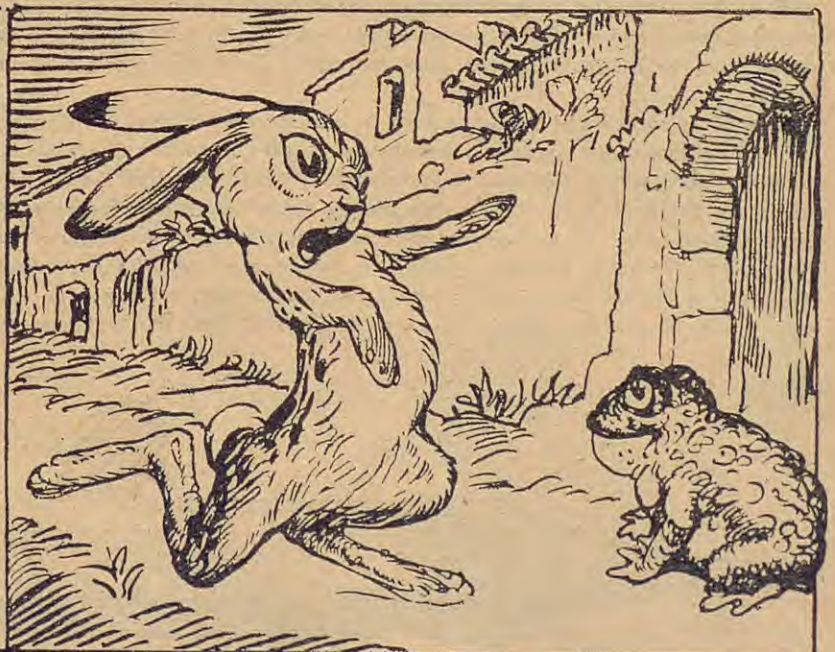
Una llebre fatxendera, burlant-se d'un galipau, li deia:—Vols jugar a córrer?—I l'altre li respongué:—Qui sap! De vegades, qui menys ho sembla... —Doncs, ja està dit i jugat! A veure qui dels dos arriba més aviat al poble.

A l'una, a les dues i a les tres!... Ja hi són posats. Tots corren tan bé com saben; l'una volant, l'altre xip-xap. La llebre, en poca estona, a gran distància ha arribat.

Del triomf ja ben segura i embandrida del camí, hi fa petar dolça becaina. Ai, tan bé que s'està allí! Amb el galipau ni pensar-hi. Cap por fa, l'animaló.

Però aquest, com si tal cosa, camina de bo de bo. I mentre la presumida reposa sobre un matoll, el decidit caminaire passa sense fer soroll.

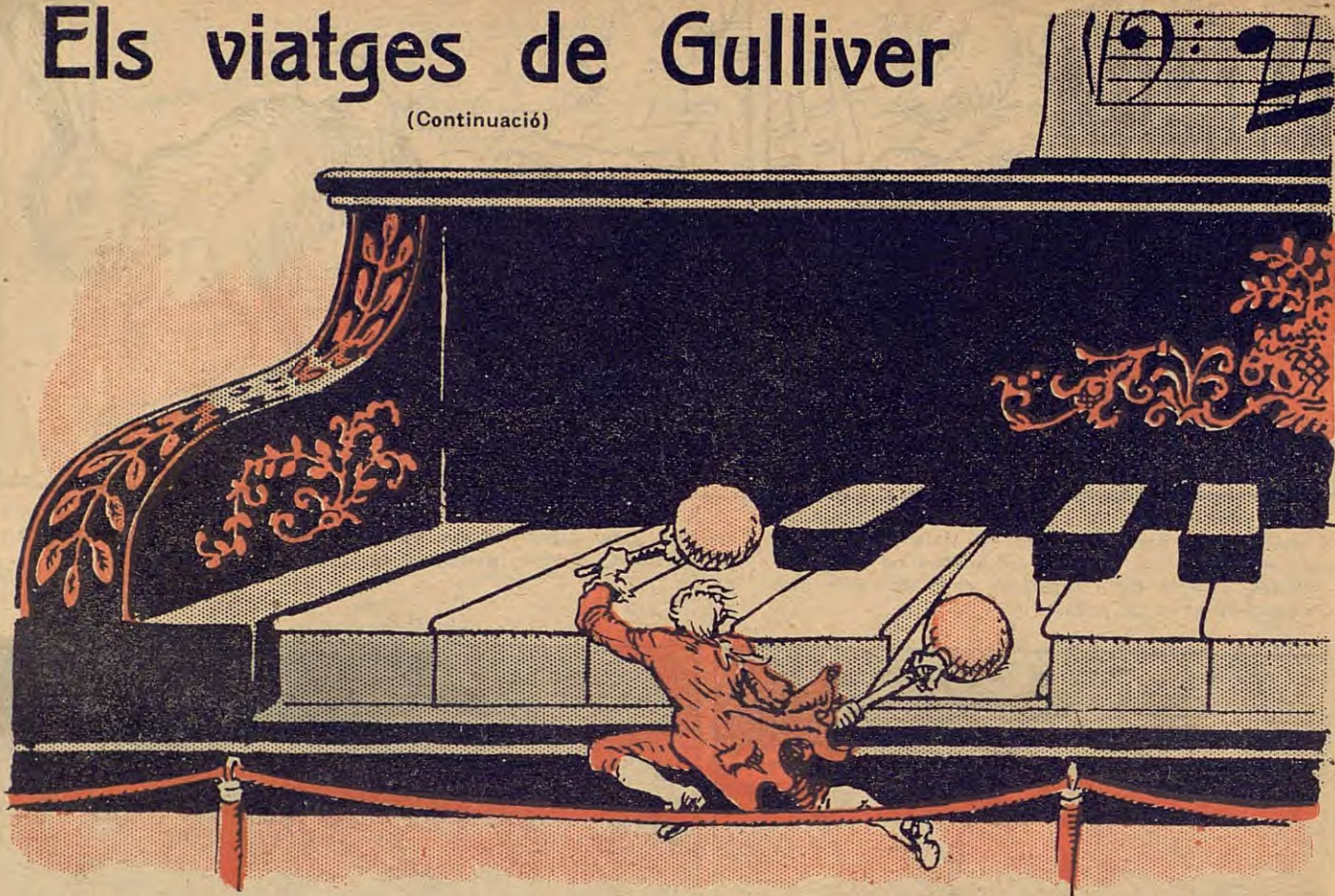
Quan la llebre, al sortir el sol, es deixondeix de la dormida, exclama amb un to burleta:—Pobre galipau! L'ha ben fetat. Ha perdut ja la

I amb quatre bots se'n va al poble pensant tenir d'esperar. Més quina fou la seva sorpresa al veure, en arribar, que el galipau la mirava tranquil·lament reposant de la llarga caminada que havia fet tot

Els viatges de Gulliver

(Continuació)

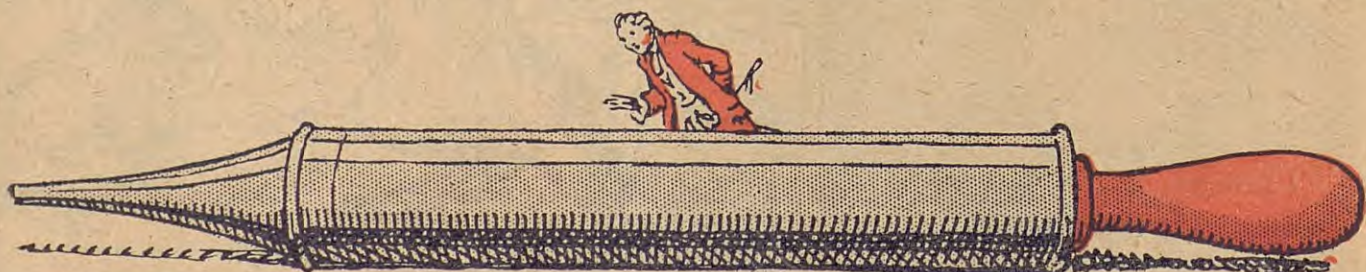
Sentia cada dia més fretura de poder demostrar davant la reial parella els seus amplis coneixements musicals. Sense desanimar-se, assajà de trobar la manera de poder interpretar una petita i senzilla composició que ell recordés. I, com sol succeir en tot o quasi tot, amb la perseverança i turmentant el magi, arribà a trobar la faisó de poder assolir el seu desig. Preparà dos bastons bastant groixuts i en cubrí un dels extrems amb pell de rata; es feu construir un banc a davant del teclat i s'assajà a córrer i a saltar amb rapidesa d'un costat a l'altre.

Pujant a dalt del banc i corrent per aquella mena de galeria amb tota la lleugeresa imaginable, descarregava els garrofs sobre les teclcs amb l'ordre oportú que la composició requeria, d'una faisó semblant als artistes xilofonistes o musicals de cascabels i demés estris més o menys sonors que tant hem vist per cirks i salons de «varietés».

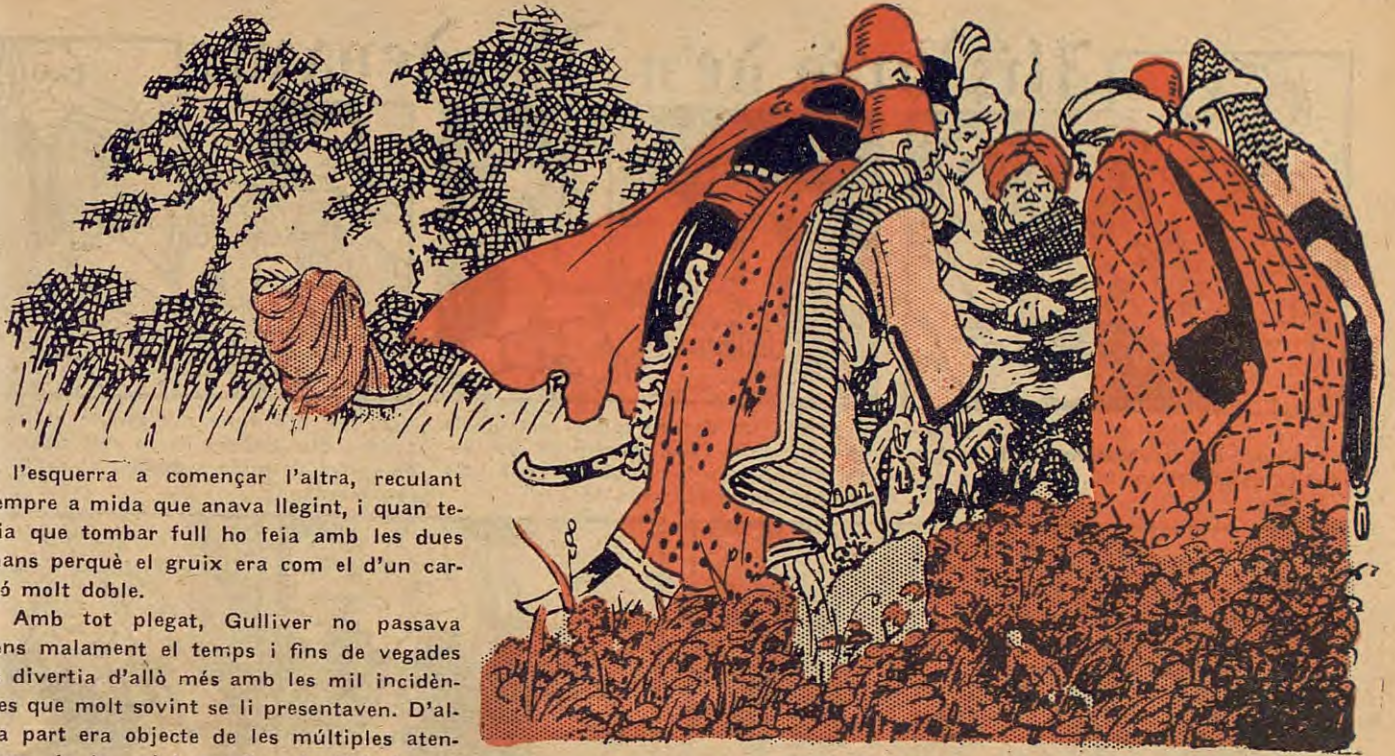
Amb un quan temps d'estudi arribà a interpretar el tema d'una cançó anglesa i un ballable esbojerrat que assoliren un èxit esclatant en un concert íntim que el Rei donà en honor d'un hoste il·lustre d'un país veí. Es té, però, de fer remarcar que el pobre Gulliver restà tan fatigat després del violent exercici acomplert, que ben poques ganes li quedaren de repetir-lo.

Portat pel seu esperit inquiet i per la seva mai saciada curiositat, en Samuel no es cansava de córrer d'un costat a l'altre de la ciutat entrant en botigues i establiments públics, on mantes vegades era objecte de la més viva curiositat del públic. Per cert que, malgrat haver-se acostumat a veure coses de mides extraordinàries, no pogué aguantar-se el riure el dia que creient haver entrat en un ample local destinat a arsenal ben proveït de bales i canons, arribà a veure per fi que no es tractava d'altra cosa que d'un magatzem de primer ordre de píldores, xeringues i altres articles de farmàcia i ortopèdia.

També el sorprengué profundament la biblioteca reial que, malgrat contenir escassament dos mil volums, eren aquests tan voluminosos, que la galeria on estaven plaçats era d'una llargària d'uns quants centenars de metres. Com que Gulliver coneixia abastament l'idioma brobdinyaquès, se li despertà l'afició ferma de llegir un parell o tres d'obres cabdals de la literatura del país. Però la dificultat fou de poder-ho fer pràcticament, car, per la mida dels llibres i l'alçada dels taulells on es plaçaven per a procedir a la lectura, resultava en gran manera difícil per a la relativament minúscula figurina de l'estranger. De totes maneres s'arribà a trobar una solució. Una vegada el Grildrig demanava l'obra que desitjava, el bibliotecari li posava sobre una tauleta i, molt suaument, col·locava el petit lector sobre del llibre obert. Aleshores en Samuel començava la plana passejant-se entre les ratlles fins al final, que regularment era a les deu o dotze passes, i tornava

a l'esquerra a començar l'altra, reculant sempre a mida que anava llegint, i quan tenia que tombar full ho feia amb les dues mans perquè el gruix era com el d'un cartró molt doble.

Amb tot plegat, Gulliver no passava gens malament el temps i fins de vegades es divertia d'allò més amb les mil incidències que molt sovint se li presentaven. D'altra part era objecte de les múltiples atencions de la reial parella, de l'afecte de

Glumdalclitch i de la sincera simpatia de la major part dels cortisans. No gens-menys, en Samuel s'enyorava i això no ho extranyarem pas els catalans, que tan estimem la nostra Pàtria. El nostre heroi sentia la nostalgia que produeix l'allunyament de la terra de les nostres amors, on hem nascut i on hi tenim tot ço que per a nosaltres és la joia i el repòs, el passat i l'esdevenidor, les il·lusions i les realitats, les esperances i els somnis...

Així és que, en diferents ocasions, sense saber el perquè, sense gairebé donar-se'n compte, s'entristia, devenia tot concirós i callat i sols buscava la solitud per a entregar-se als seus pensaments i a les seves càbories. Un cap-vespre passejava pels caminals del jardí reial, quan en arribar al lloc més llunyà i menys concorregut, li semblà veure entre l'espessor d'arbres que envoltaven una placeta, una munió de cavallers que enraonaven en veu molt baixa i que semblaven molt atents a amagar llurs cares sota els amples mantells que els hi cubria tot el cos.

Ja sabem que en Samuel era amant de tot ço que tanqués misteri i que es sentia atret per tot quan semblés constituir un perill. No és, doncs, gens d'estranyar que en aquella ocasió s'apressés a dirigir-se vers on estaven els reunits per tal d'assabentar-se del motiu que els aplegava. Amb moltes precaucions, car ja suposava que hi hauria espies que estarien a l'aguait, s'acostà el suficient per a que pogués oir ben clarament la veu més baixa. Per sort, les herbes eren bastant altes en aquell indret i la seva presència no va ésser notada per ningú, ni tan sols per un home que, posat de vigilància, interposà el seu peu descomunal en el petit xaragall que a Gulliver li servia de camí.

Aviat aquest trobà un lloc des d'on podia oir tot el que es digués i, ço que era més important encara, fins veure, si es descobrien, les cares dels confabulats. Car aquella reunió no era altra cosa que un complot polític o, per dir-ho millor, palatí. En Samuel oí que es blasmava contra el Rei titllant-lo de massa enèrgic i poc complascent amb els cortisans, d'excessivament simpatitzador amb els vassalls, d'enemic de gestes guerrerres i de bogeries conqueridores i, sobretot, de refractari en otorgar distincions i mercès a qui el rodejava. I com a corolari d'aquesta sèrie de «defectes» i «pecats» que ells qualificaven de greus, feien remarcar l'afecte desmesurat que el monarca sentia i mostrava per aquell «despreçiable Splarknocks».

No cal pas dir que la curiositat que s'havia despertat en el nostre heroi s'acresqué notablement en constatar que se li guardaven tan bonès absències: Parà encara millor l'orella i s'enterà que ja havia passat pel magí dels conjurats el fer desaparèixer aquella «molècula» que els hi havia arrebatat el favor del Rei, però que desitjant atacar el punt principal, decidien atentar contra la vida del potent senyor que havia comès la falta imperdonable de no voler reconèixer els mèrits llurs:

En Samuel, qui ja havia fet la cara llarga en oir les paraules poc agradables respecte a la seva estimable personeta, no pogué reprimir un crit d'horror i d'enuig en assabentar-se de la resolució dels reunits. Sortosament, la seva exclamació no trencà el silenci que planava en el jardí i no arribà a oïdes dels que es creien estar lluny de l'esguard d'un curiós. Agosat com era, temptacions li vingueren a Gulliver de llençar-se al mig de la plaça per a condemnar violentment l'actitud injusta i vituperable d'aquells nobles sense cavalletositat, d'aquells palatins traïdors que venjaven l'estultícia llur blasmant contra el Rei savi i justicier, i—ço que és pitjor—intentant anar contra la seva vida. Però el nostre heroi tingué un moment de serenitat i això el salvà.

(Continuarà)

Historia de'n Nasdepam:

El rei i la reina de Palidònia demanaven cada dia fervorosament al cel que volgués donar-los un fill.

I arribà un dia en que el cel oí els precés dels reis i els concedí ço que volien. Però, això sí: amb un nas més llarg que una llonganissa de Vich.

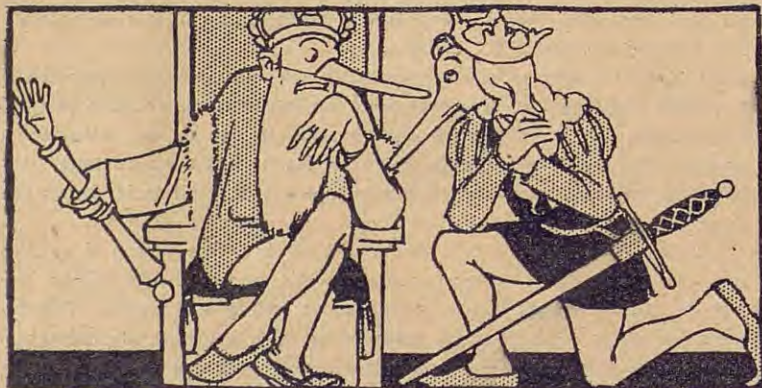
El rei, per a no avergonyir al nadó, ordenà que tothom de la cort usés nas de cartró de mida semblant al del príncep Nasdepam.

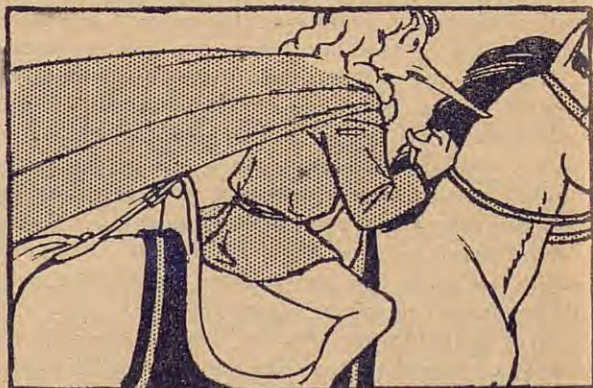
Així, en Nasdepam anà creixent sense sospitar mai, però mail, que el seu nas fos tan diferent del de qualsevol altre dels més humils mortals.

Un dia (quan en Nasdepam ja era casador) va oír des de darrera un tapiç com dos cortisans parlaven de l'incommensurable bellesa d'una llunyana princesa nomenada Llustrina.

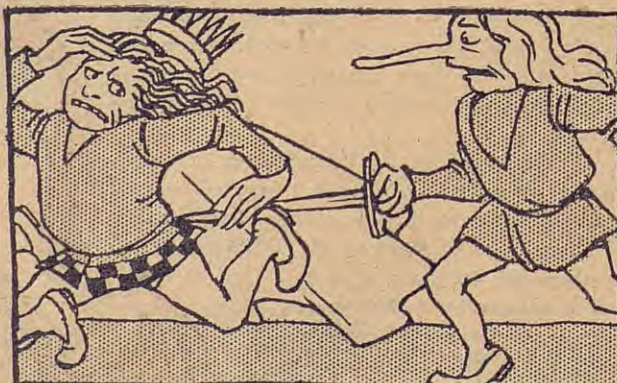
I tot d'una, en son cor, enamoradis de mena, entrà la il·lusió de conèixer-la i de fer-la després la seva esposa. Comparegué davant el seu reial papà i li demanà permís per anar al reialme de Llustrina.

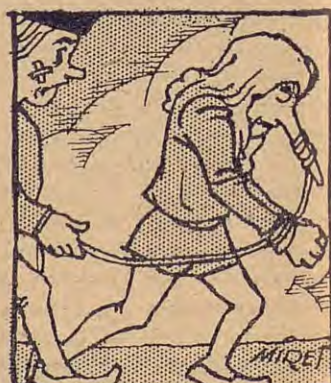
De moment, el monarca li digué:—I ara, que t'has tornat ximple, noi?—Però després l'autoritzà per a anar a conèixer la formosa princesa llunyana.

Però heu's aquí que quan nostre heroi fou fora del seu país, la gent, poc avesada a aquelles mides nassals, en veure'l passar esclafia en rialles sorolloses.

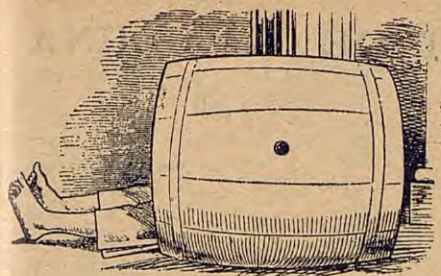

En Nasdepam, que no admestia bromes, desenvainà l'espasa i empaità als mofetes, dispersant-los ràpidament. Però com que un dels que més reien era en Mal·genit XXXII, rei d'aquell país, de seguida que estigué refet de l'espant...

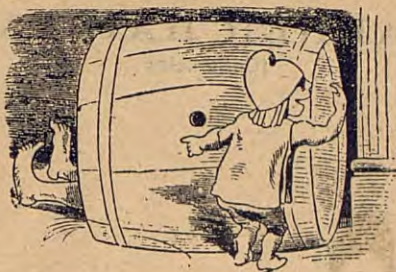

...féu empresonar a en Nasdepam. (Nota: La segona part d'aquesta història tractarà del captiveri i de l'alliberament del príncep Nasdepam).

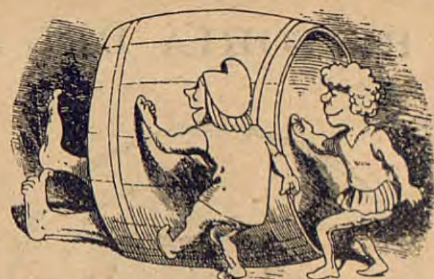

Ajegut a dins la bota,
Diògenes està meditant.

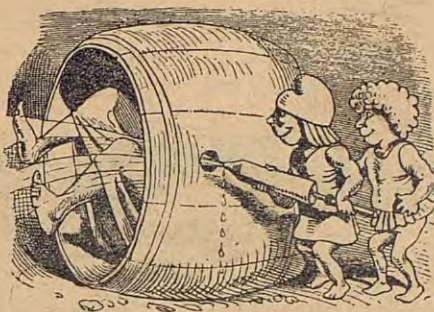
Un vailet que per allí ronda
crida un amic a l'instant.

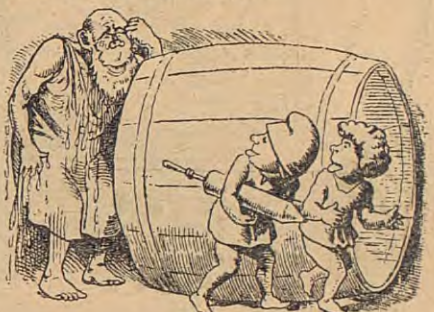
Per a molestà al bon home
tusten fort, seguidament.

Amb serenitat els repta,
més ells s'ho prenen rient

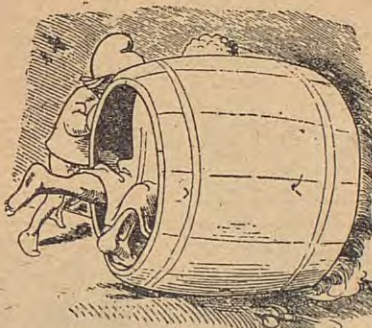
I no penedits encara,
amb xeringa el ruixen fort

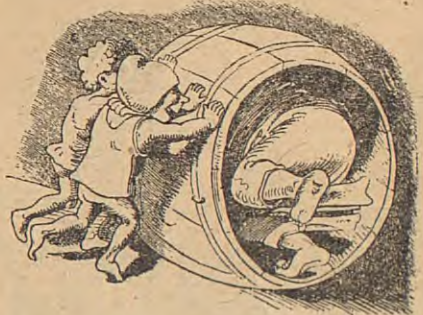
Contestant amb babarotes
al vell que els retreu llur tort.

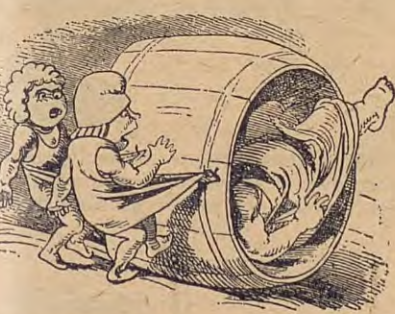
No contents de tal bromada (?),
la volen encara ampliar

Empenyent els dos 'la bota
que es posa pres a rodar.

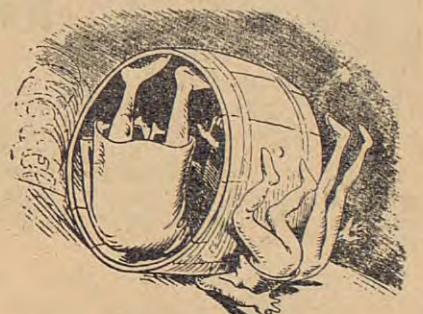
Rient del qui a dintre crida
i motejant-lo de «pau»

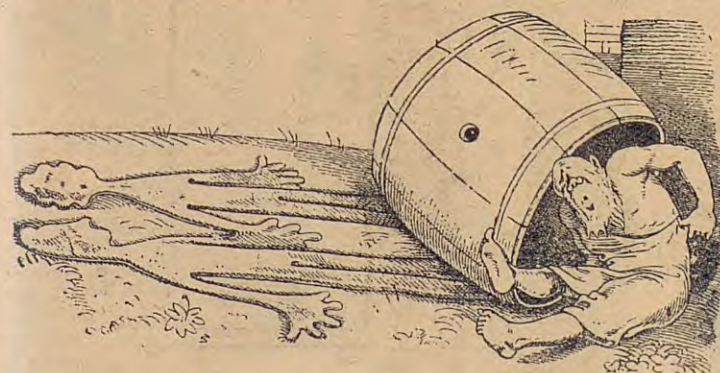
No reparen l'amenaça
que arriba en forma de clau.

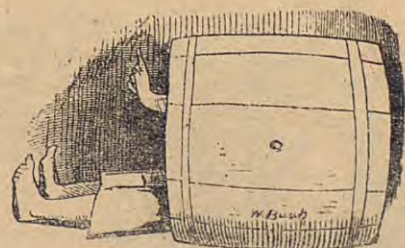
Pels vestits enganxats queden
i per la velocitat

De la bota, a sota cauen,
pagant així llur pecat.

I el bon filòsof en veure
com ha acabat la broma

Murmura des de la bota:
«On podré trobar un home?»

HISTORIA DEL DARRER HABITANT DE LA LLUNA

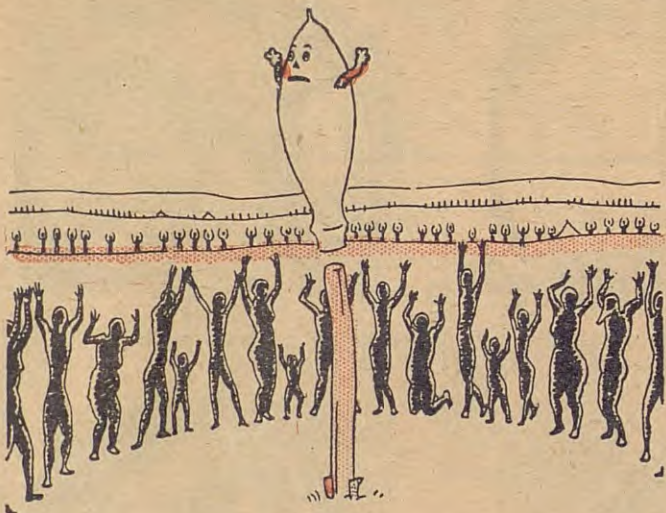
(Conclusió)

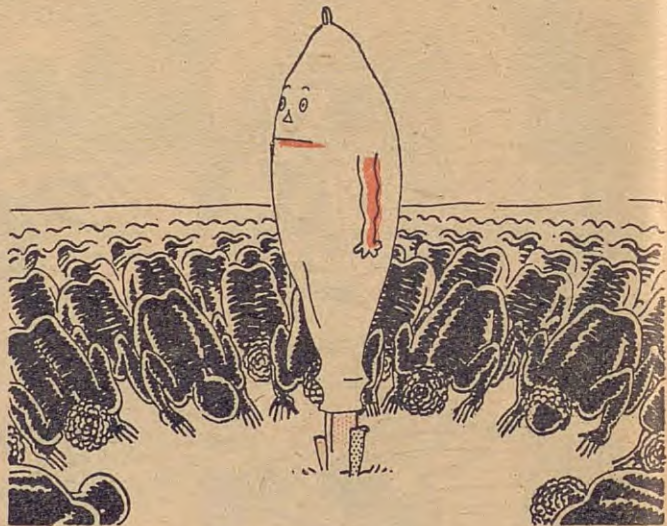
Mentre li durà el tip, trobà la vida més bella que mai. I tot hi ajudava, doncs ara, en lloc de mals temps, contemplava les més esplendoroses sortides i postes de sol, fins que anà a raure en un d'aquells països salvatges i fanàtics.

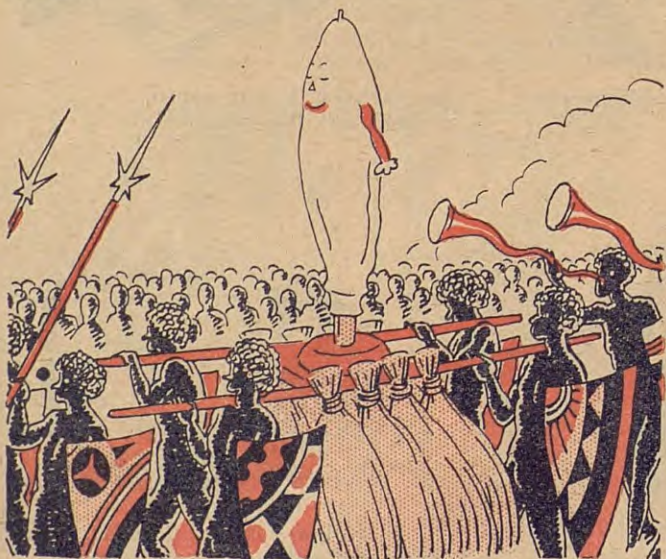
Segurament que esperaven un gran adveniment, car la seva presència fou saludada amb un clam unànim i entusiasta.

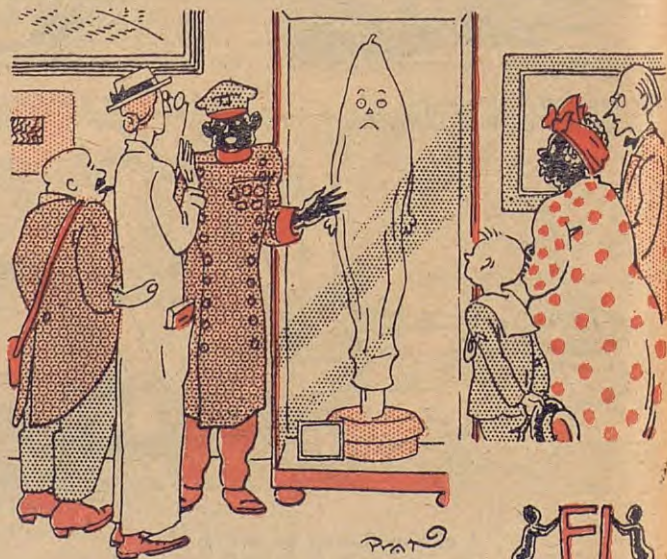
Els crits i mostres de goig duraren fins que el globus arribà a ells. Volgué l'atzar que anés a ficar-se en un pal i allà restà dret i sense saber què pensar de la seva actual situació.

Sembla que anava complint-se alguna profecia, doncs cada esdeveniment augmentava el fervor d'aquella raça que anava venint de tots els indrets del país i es prosternava davant d'ell.

Seguidament començaren grans festes. Hi hagué immolacions, libacions, danses sacres i guerreres i fins una gran cavalcada en la que el passejaren triomfalment.

«Epileg»: Si mai voleu veure'l, arribeu-vos fins al Congo, on, en el museu nacional, el mostren com l'exemplar més interessant de l'art primitiu negre.

